

FOLK OG LAND

NR. 8, 24. ÅRGANG

LØRDAG 3. MAI 1975

LØSSALG KR. 3,—

ALARIK:

Supermaktene mister sin innflytelse

NYE UNGE KRAFTSENTRE I VERDENSPOLITIKKEN FORVANDLER
LANGSOMT VERDENSBILDET AV 1945

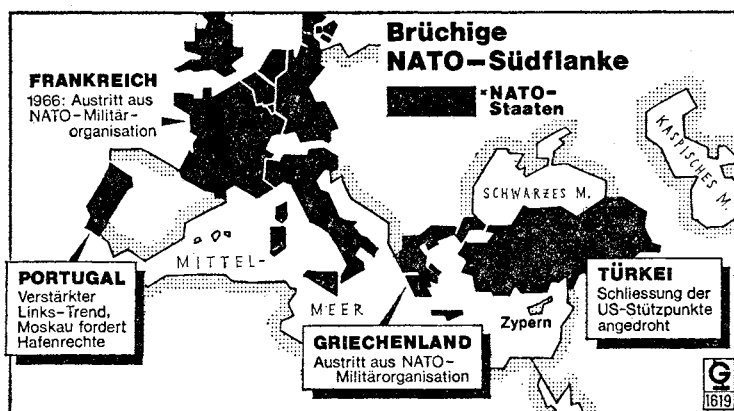
Gjennom en årrekke har vi vært vitner til hvordan det demokratiske Vesten har gått mer og mer i oppløsning innad. Idag er denne utvikling så fremskreden, at den også gir seg tydelige og tildels groteske utslag utad. Man kan kanskje beklage det, men det rokker likevel ikke ved de faktiske forhold.

Noen få måneders dramatiske begivenheter har på en sjokkerende måte avslørt så mange svakheter og så megen falskhet i det vestlige alliansesystem at de fleste vegrer seg for å tro det. Men den brå vendingen spillet om Øst-Asia har tatt, gjør det umulig å bortforklare at Vestens politikk hviler på sviktende forutsetninger.

Som den ledende makt i vest, er det å vente at USA får søkelyset rettet spesielt mot seg, særlig etter de siste dagers hendelser i Vietnam og Cambodia. Verre enn det direkte militærpolitiske nederlag sett lokalt og østasiatisk, er kanskje det moralske tilbakeslag, som gir seg uttrykk i sterk tvil hos USA's allierte om amerikarnes vilje og evne til å lede denne kampen.

Selv hos vanlige Amerikavennlige kommentatorer kan man nu høre at «fredspristageren Kissinger er blitt demaskert» og at «han har handlet som en agent for Sovjet-imperialismen». Hans politikk går ut på «utlevering av Vesten bit for bit til Kreml», slik hans forgjengeres politikk førte til utlevering av halve Europa, hele China og det koloniale Afrika.

Men det finnes utvilsomt flere skyldige enn amerikanerne, iallfall når det gjelder Europa. Det konglomerat av «kristelig» funderte sentrumspolitikere, borgerlige konservative og mer eller mindre marxistisk anlagte sosialdemokrater har i sin politisk-ideologiske uformuenhet en stor del av ansvaret for at det europeiske NATO idag går i oppløsning. Det faktum at de italienske kommunistene kunne sette som

Kartskisse som viser NATO's svekkede sydflanke, Kreml er på pletten til å utnytte fordelene, og forlanger havnerettigheter for sin «fiskerflåte» i Portugal som vederlag for økonomisk hjelp.

betingelse for sin medvirkning til regjeringsdannelse, at Italia måtte tre ut av NATO, er i og for seg tilstrekkelig bevis for hvor svekket pakten er.

Den meget omtalte europeiske «enhet» er i virkeligheten et fata morgana. Det viste seg tydelig nok under oljekrisen. De enkelte land opptrådte hver for seg, som om et «fellesskap» ikke fantes — hva det vel heller ikke gjør. Og grunnen er den enkle at den nødvendige forutsetning i militærmakt og politisk koordinering mangler. Med andre ord: det finnes ingen europeere — bare en frihandelssone eller i høyden en økonomisk idé.

Det amerikanske hegemoniet i Vesten er altså tydelig på retur. Men uten at det resterende Vesten på noen måte kan oppveie USA's bidrag til den såkalte maktbalansen.

Alt oppstusset omkring de siste tilbakeslag for Vesten har i stor grad overskygget det, men det hører med til det store bildet at Sovjetunionens posisjon også er svekket, selv om østblokken ikke er truet av sammenbrudd i tilsvarende grad — iallfall ikke bedømt utenfra. Det er likevel ikke til å komme forbi at Kremls stilling som kommunistisk kjerne-makt i verdensmålestokk har lidd betydelig etter at Mao-China slo inn på egne veier. Ellers har også russerne hatt sine tilbakeslag, som da de mistet Jugoslavia

og Albania eller måtte slå ned opprør i Tyskland, Ungarn og Tsjekkoslovakia.

Men militært er det foreløpig ingen som kan sidelstilles med supermaktene. Økonomisk derimot ser bildet annerledes ut. Det tyske og det japanske «under» vil være kjent av alle. Disse to slagne våpenfeller fra siste

(Forts. side 8)

FALK:

Når vil Evensen anklage terror-juntaen i Portugal?

KAN VI VENTE DEN SAMME IVER SOM HAN
VISTE I HELLAS?

Vi husker alle folkeretts-eksperten Jens Evensen re enhver person eller gruppe som ikke har den foreskrevne røde farve. Dette må da være en ønskejobb for Jens Evensen, så hvorfor har vi ennå ikke hørt noe? Det kan da ikke være slik at han klamrer seg til fiskerigrensejobben? Så mange tabber som han allerede har gjort på det feltet, må det være en lettelse å få slippe og heller begynne med noe annet som han virkelig er ekspert i?

Nå har vi i Portugal fått en ny junta, som på alle måter setter den greske i skyggen. Mens grekerne på sitt høyeste hadde noen få hundre fanger, har den portugisiske sosialistjuntaen allerede tusener på tusener. Etter god og kjent kommunistisk oppskrift foretar man «forebyggende» arrestasjoner, dvs. av folk som kunne komme til å foreta seg noe juntaen ikke liker. Folk fratas eiendom og sine stillinger uten lov og dom. «Arbeidermilit» herjer i gatene, og pøbelen har myndighete-

nes samtykke til å terrorise-

re enhver person eller gruppe som ikke har den foreskrevne røde farve. Dette må da være en ønskejobb for Jens Evensen, så hvorfor har vi ennå ikke hørt noe? Det kan da ikke være slik at han klamrer seg til fiskerigrensejobben? Så mange tabber som han allerede har gjort på det feltet, må det være en lettelse å få slippe og heller begynne med noe annet som han virkelig er ekspert i?

Sånn kan man selvfølgelig harselere, men det er like godt å si det rett ut: Så lenge det er en rød regjering som begår overgrep, kommer det aldri et pip fra norske sosialister, enten de kaller seg «demokratiske» eller revolusjonære.

Men dette kan vi forandre på ved at de antikommunistiske nordmenn nå finner sammen, organiserer seg og viser sin styrke. For den er ikke liten!

Sosialistene lar heller pøbelen herje enn å gi oss et sterkere politi

POLITISKE GRUNNER BAK AVVISNINGEN AV ET POLITIDIREKTORAT

Med en voksende og stadig bedre organisert kriminalitet burde det være en selvfølge at politiet fikk bed-

Arbeiderpartiet sender lengselsfulle blikk etter sine gamle tilhengere på venstresiden ...

re vilkår og arbeidsforhold. Men ikke så der hvor sosialister kan bestemme.

En av de forholdsregler som alle sakyndige har anbefalt, er opprettelsen av et Politidirektorat, som kan lede og samordne politiets arbeid. Det er høyst nødvendig. De motstandere politiet har, er oftere enn folk tror og vet, velorganiserte bander under ledelse av eksperter, som ofte sitter i utlandet. I dag har disse dyktige bandedelere ofte et lett spill, fordi deres norske motspillere er de lokale politimestre med begrenset kommandomyndighet og et ikke alt for perfekt samband seg imellom. Hvor ganske anderledes hadde det ikke vært med en fast ledelse som kun-

ne bruke hele apparatet og sette ressursene inn der hvor det til enhver tid trengtes mest. Det er ikke dyktige politifolk vi mangler, men noen til å bruke og lede dem.

Men er det da så forferdelig vanskelig å få dette til? Å nei da, ikke om man bare lar være å høre på skriket fra «venstrekreftene». Det er ganske klart at de som tenker på revolusjon, helst vil ha et så lite og svakt politi som mulig. Jo lettere blir deres oppgave. Nå har det nye «paraplypartiet» SV, altså AIK, SF og selvfølgelig NKP, høylydt og klart erklært seg som revolusjonært. Det forundrer derfor

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

Dette er skrevet så tidlig at formannsvalget m.v. i Arbeiderpartiet ennå ikke var avgjort, men så meget kan vel sies allerede idag at hvem som enn seirer i kappestriden kan det få katastrofale følger for partiet. Og ikke gråter vi for det. Går Steen av med seiren og formannsvervet, kan vel partiene til høyre for sentrum regne med mange overløpere, og vinner kandidaten fra Hedmark blir det vel til glede for SV og dets kommunistiske brødre.

Noen lykkelig hånd

kan en ikke si at Arbeiderpartiets ledelse har hatt i denne sak, men på den annen side er vel striden om formannsvervet bare symptomer på en latent indre strid med fortsatt oppløsning og tap av velgere.

I mellomtiden

har man da hatt det selsomme politiske narrespillet på årsmøtene i de tre såkalte borgerlige partier som betyr noe i norsk politikk. For også disse partier står overfor et uløselig dilemma. Den alt overveiende masse av borgerlige velgere — faktisk alle bortsett fra de politiske profesjonister — krever nå, slik de forøvrig også gjorde det i tredveårene, borgerlig samling om å bekjempe venstresosialistene i og utenfor Arbeiderpartiet. Men naturligvis leker lederne nå som dengang helst gjemsel i sine egne små lekekasser og gjemmer seg bak alle slags om og men. Senterpartiet vil ikke ha noe med Høyre å gjøre og ingen av de andre partier er kristelige nok for Kristelig Folkeparti. Bare Høyre er villig til å sluke alt for å få være med i en kommende borgerlig regjering slik det hittil har slukt både marxisme og litt av hvert annet opp gjennom årene. Det er sannelig ikke meget igjen av de gamle lurtonene — spesielt ikke blant den såkalte konservative ungdom.

Vi kan ikke se annet

enn at i virkeligheten lengter alle etter noe politisk nytt med andre skillelinjer enn de gamle fortørkede. Og da mener vi noe virkelig nytt, noe slikt som det Nasjonal Samling bød frem i 1933 og frem til katastrofen brøt inn over de gamle politiske svindlere. Det er ellers tegn,

Tegn i sol og måne tyder på at noe helt nytt er under oppseiling i norsk politikk

i sol og måne på at det faktisk kan komme noe slikt allerede i nokså nær fremtid. Vår velsignelse skal et slikt forsøk ha etter at det temmelig prinsippløse ALP nå vel er kjørt definitivt i grøften etter Anders Langes død. Det må nok noe mer til enn bare skatte-kamp.

Vi pekte for en tid siden

på at det må være temmelig drøyt fortsatt å feste tiltro til USA-hjelp gjennom NATO på bakgrunn av den hjelp SEATO-landene har fått, og nå ser vi at både president Ford og hans berømmelige utenriksminister Kissinger — som faktisk fikk fredsprisen av Mor Åse og mednobelanter for det som nå skjer i Indo-Kina — er inne på lignende tanker. En får bare håpe at Vårherre vil holde sin hånd over Frydenlund og de andre som leker på stranden.

Lest

Selv i dette de fantasifulle minners år må man imellom sperre øynene opp over påstander man kan lese i den bedrøvelige norske asfaltpressen. La oss ta VG først. Der leser vi i et innlegg om å bli fritatt for å høre om Lidelseshistorien i påsken at Jesus «ble henrettet fordi han var annerledes enn okkupantene, romerne». Det får en si er en høyst original skriftfortolkning, for ikke rettere enn vi kan se, så gjorde jo Pilatus og hans romere forsøk på å spare Jesus, men de jødiske ledere og deres blodtørstige hjelpe-re tvang okkupasjonsmakten til å korsfeste ham. Og de tok direkte ansvaret for det som skjedde ved å erklære at Jesu blod skulle komme over dem og deres etterkommere. Men VG's fortolkning passer naturligvis bedre inn i dagens norske okkupasjonshistorie slik den serveres barn og andre uvitende. Rent bortsett na-

ERIK R. HANSEN:

Vietnam og Kambodsja i kommunistiske hender

U.S.A.'s «KAMP MOT KOMMUNISMEN» OG «FRED MED ÆRE», HAR IGJEN GITT
RESULTATER — HVEM STÅR NÅ FOR TURI?

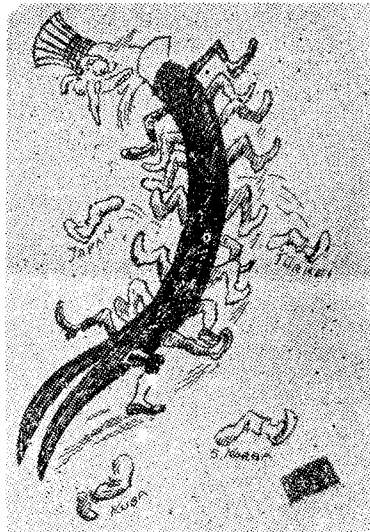
I det dette skrives står nord-vietnamesiske tropper og syd-vietnamesiske gerilja-soldater seks mil fra den syd-vietnamesiske hovedstad. Alle forsyningsveier, provins-hovedsteder av betydning og viktige støttepunkter er allerede under kommunistisk kontroll — det er kun et spørsmål om tid før Vietnam blir samlet — nordfra — av kommunistene.

I nabolandet Kambodsja har den amerikanske marionetten måttet rømme landet etter de kommunistiske styrkers voldsomme og fremgangsrike offensiv — det er duket for «fred med ære»! «Fred med ære», var den

flau betegnelse amerikane satte på avslutningen av sitt «felttog» i Vietnam. Egentlig var det et knusende nederlag — både militært og politisk. Viljen til seier var aldri tilstede — det var en defensiv krig som ingen trodde på, men som holdt den amerikanske rustningsindustrien godt beskjeftiget helt til den politiske opinion ble for sterk. Da hadde allerede alt for mange dødt for en dårlig sak.

Det er upopulært å nevne slike ting, men etter det som har skjedd i Vietnam — som også Europa, Korea, Cuba, Latin-Amerika, hvor også USA's vilje til «kamp mot kommunismen» har ført til — i første rekke en «fair» deling — og senere ytterligere kommunistisk utbredelse — må det være grunn til å gå i dybden og forsøke å klarlegge årsakene til USA's «uheldige» disponeringer. Og da må det være oss tillatt ihvertfall å legge merke til USA's jødiske forsvarsminister og hans kollega i UD — Kissinger, mannen som fikk fredsprisen for sin innsats for å skape «fred» i Vietnam!

Det er slike paralleller, som gjør det lett å huske at det var amerikanske jøder som finansierte hele bolsjevik-revolusjonen — og fødte

turligvis fra at den også når det gjelder Lidelseshistorien fritar jødene for all skyld.

DAGBLADET

på sin side er sterkt betatt av Fjernsynets beretning om pressen i okkupasjonstiden i vårt eget land. Riktignok klarte jo DAGBLADET sluttelig å bli stanset, vesentlig som følge av myndighetenes bestrebelse på papirbesparelse, men ellers var jo «den nasjonale innsats» ytterst bedrøvelig der i gården, så egentlig burde vel bladet ha holdt seg noe i bakgrunnen selv nu da så mye rart kryper frem fra under stenene

Definisjon:

Sosialisme, står det i vårt uoffisielle leksikon, er et økonomisk system, der man forgjeves søker løsninger på problemer, som ikke finnes i andre økonomiske systemer.

(—innsendt)

kommunismen inn i verden. Og de har voktet — og vokter sitt barn godt!

Fem kommunistiske infanteridivisjoner står nå i øst, vest og nord for Saigon. De syd-vietnamesiske regjeringsstyrkene er gått fullstendig i oppløsning og marionettene til Uncle Sam føler marken brenne under føtterne. Er dette da en tragedie for det syd-vietnamesiske folk? Ja — og nei! Kommunismen, slik den har gitt seg uttrykk i Nord-Vietnam, har neppe ført til større ulykker enn den amerikanske «hjelpen» i syd! Her er byene forandret til annenrangs etterligninger av det verste i amerikansk «kultur». Barer, (Forts. side 7)

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen, Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomstertorget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohel

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

«IRRELEVANT»

Det tidligere fransk Indo-China blir for tiden «befrikket» av kommunistene, og de SEATO-vennlige tropper kastet på sjøen. Demokratene verden over jamrer høylydt over den forferdelige skjebne, som nu rammer den lokale befolkning. Jamringen har meget til felles med den klagesang man hørte da Versailles-Polen ble likvidert i 1939.

Det daværende Polen var også «garantert» av vestmaktene, som lovet å komme til unnsetning hvis noen prøvde seg. Som man vil vite, har vestmaktene stadig ikke innfridd sine løfter overfor Polen.

Vietnam var ikke medlem av SEATO, men det het tydelig i paktens bestemmelser at det tidligere fransk Indo-China skulle nyte godt av paktens spesielle omsorg. Dette gjaldt særlig med henblikk på «kommunistisk aggresjon».

Ellers er dagens evige omkvad hos demokratene at den venstre-orienterte opinionen i bombastiske ordelag fordømmer hver eneste geværkule fra amerikansk hold som forbrytersk, mens nordvietnamesernes bombing, likvidering og terrorisering blir hilst som «befrielse» og «seier for humanismen».

Vi hører med til dem som gjerne ville forstå, men det er dessverre ikke alltid like lett. I dette tilfellet er det f. eks. umulig ikke å minnes den hemningsløse bombing av tyske byer under siste krig. Den sto ikke i noe forhold til hva som var nødvendig av hensyn til krigføringen. Den var med andre ord en ren terrorhandling, som dertil kunne utføres nesten risikofritt, da det tyske luftvåpen ikke hadde fly til å gjennomføre noen gjengjeldelse med.

Vi husker også godt den sportslige kjekkastonen disse bombetoktene ble omtalt med umiddelbart etter krigen. Hvor var den demokratiske rettferdighetssansen da? Vi hørte aldri noen toner av den kjente argumenteringen: — På den ene siden og på den andre...

Når de samme demokratene idag, likesom med en slags indignasjon, spør hvorfor det er i orden at kommunistene «dreper og lemlester», mens det er «fordømmelig» at andre gjør det, synes vi — for å si det på moderne akademikersjargong — at det er «irrelevant».

Selvfølgelig sender SV-flokken gratulasjonstelegrammer til det røde Vietnam. Hvor i all verden skulle de ellers sende dem? Det er vel ikke den siden av saken som på noen måte er merkelig. Det som er virkelig absurd, er vel at den norske regjering, som medlem av NATO og dermed Amerikas allierte, har disponert millionvis av norske skatte kroner som u-hjelp til det samme Nord-Vietnam, slik at det røde regimet der har kunnet kjøpe våpen til å kaste amerikanerne — d.v.s. v å r e allierte — på sjøen med.

Og så sier utenriksminister Frydenlund at vi «får bare håpe» at hjelpen går til humanitære formål. For å gjøre bildet av idiotiet fullstendig, la oss samtidig minne om at amerikanerne — før de selv måtte rykke inn i Indo-China og overta etter franskmennene — støttet Ho Chi Minh mot dem.

Det er grunn til å føle seg overveldet. Først bygger man opp en kommunistisk styrke, så lærer man den metodene og skaffer den våpnene. Til alt overmål etterrapes endog hykleri, denne selsomme kunst som demokrater og sosialister har utviklet til det fullkomne. Og så — i siste omgang — beklager man utviklingen! Til oss andre har man bare å si at «vi får bare håpe».

Vi sier Gud forbarme seg over Vestens folk, men vi frakjenner oss enhver forbindelse med dette Vestens system, som nu åpenbart og forhåpentligvis går sin definitive ende i møte.

En mannsalder efter

Av STÅLE FAGERLAND

1945 — det siste argument

Det er i disse dager 35 år siden Norge ble involvert i 2. verdenskrig, en begivenhet som den dag i dag engasjerer sinnene. Ikke minste gjelder dette det som skjedde umiddelbart etter krigen, nemlig landssvikprosessene. Krigen var slutt, og en ny «ulvetid» begynte, forøvrig med mange likhetpunkter med tiden umiddelbart etter krigsutbruddet. Det gamle ledersjikt skulle fjernes, et nytt etableres, ofte med hjelp av de spisse albuer.

Samfunnet skulle i 1945 en gang for alle fjerne sine «parasitter», den ivrige bøddel kunne i sin tur høste egne fordeler i form av en kometaktig karriere i det nye samfunnshierarki. Dermed er det ikke sagt at en opprenskning var unødvendig, men saken gjelder måten og delvis også hvem som skulle forestå denne. Med flid og omhu bygde man opp et gigantisk kjetterbål i stedet for flere av varierende størrelse. For flere jøssingers vedkommende ble det en kjærkommen anledning til å fjerne de sorte partier i sin egen samvittighets lapeteppe. I denne følelsesladete etterkrigstid gikk nemlig skillet nokså ensidig ved sort/hvitt. Dette er ikke ment som et forsøk på å bortforklare den idealisme som utvilsomt var til stede hos mange «gode» nordmenn, sikkert den store majoritet, som i sin landflyktighet havnet i England og Sverige. Jeg prøver bare å si at denne også i rikt monn fantes hos mange av de som etter krigen ble stemplet som landssvikere, en idealisme som også i dag, eller nettopp idag, ville vært kjærkommen. Våre frontkjempere i øst f. eks., deres offervilje besto sin prøve i praksis. Østfrontens hverdag bød ikke på cocktailparties. Disse frontkjemperne er blitt glemt, eller i det minste tiett i hjel.

Ordet krigshelt ble en betegnelse forbeholdt de på den riktige siden, de som ble rammet av de «riktige» kuler, m.a.o. fiendens våpen. Dette var seierherrenes entydige dom i Nürnberg. Enigheten viste seg senere å være kunstig og historisk betinget.

Stemplet som landssvikere ble også mange, som i sitt daglige liv og virke i krigsårene bidrog til å holde samfunnsmaskineriet i gang. At man derved, f. eks. i administrasjon og kommunal forvaltning, kom i berøring

med okkupanten sier seg selv. Historiens dom har fremhevet «heller død» holdningen med sterke innslag av skylapper som det eneste rette og fornuftige.

Etter krigen skulle Norge leve opp til sitt rykte som rettsstat. Enhver skulle dømmes for det han med rette kunne stilles til ansvar for, hverken mere eller mindre. Aldri har vel klisjeen «Retten finner det bevist at tiltalte burde forstått...» kommet bedre til sin rett, i de mest ekstreme tilfeller som en domspremiss av tungtveiende betydning. De berømte eller beryktede provisoriske anordninger, alt ettersom, ble også en aktoratets tro tjener. Formildende omstendigheter? Selvfølgelig, massepsykose har forekommet såvel før som etter. Det blir med rette hevdet at seierherrene skriver historien. For Norges vedkommende ble det regjeringen Nygaardsvold, som etter krigen vendte hjem fra England. Kretsen omkring Lon-

donregjeringen hadde stadig blitt større, noen hadde lenge sittet på gjerdet før de tok sin beslutning. Fra denne kretsen skulle samfunnets nye støtter rekrutteres — der ble det etter hvert trangt om plassen. Hvem som tok hvem i sin tjeneste, regjering eller utenforstående, kan nok i en del tilfeller diskuteres. Jeg poengterer en del, og jeg håper disse utgjør en forsvinnende minoritet.

Det faktum at den marxistiske regj. Nygaardsvold etter frigjøringen ble våre frihetshelter, er i seg selv et paradoks. Denne regj. var gjennom sin politikk i 30-årene direkte ansvarlig for landets hjelpeløshet. Da våpendepotene omsider ble åpnet, fantes det dessverre alt for mange «brukne gevær». Norges ansvarlige regjering — hvilken flau smak disse ordene etterlater.

Men for all del, det fantes også «gode nordmenn» som ikke lot seg rive med av stemningen, og dette tjener disse til desto større ære. Menn som J. Scharffenberg og A. Hedem, for å nevne noen, utgjør hederlige unntak, selv om de selvfølgelig ikke maktet å heve sine røster tilstrekkelig til å bli hørt. Innsikten om den eksisterende idealisme også blant «landssvikernes», og ikke minst å artikulere den, var for disse maktpåliggende. Kanskje var det et spørsmål om prioritering rettferdighet for andre/egen sosialvinning. For disse menn veide det førstnevnte tyngst.

Rundt omkring i Norge finnes det mange «landssvikere» som kan gå, bør gå og går med hevet hode. Jøssingene gjør det uansett, i kraft av sin seierherrestatus, selv om enkelte ikke burde.

Raserettet boikott

Som kjent har araberstatene satt opp svartelister over vestlige firmaer med utpreget «pro-zionistisk» holdning. Hensikten med listene er å holde angjeldende firmaer utenfor enhver forretningsmessig transaksjon med araberverdenen. En rekke firmaer har derfor fått det travelt med å «dokumentere» sin nøytralitet eller «ikke spesielt-israelvennlighet». Og araberhøvdningene skal visstnok være riktig rause og stryker gjer-

ne et firmanavn når de fornødne beviser er fremlagt. Litt vanskelig for å komme seg fra det, hadde Coca Cola-konsernet, som satt opp et digert tapperi i Israel. Likeledes vil trolig bankkjeden Rothschild & Warburg, Helena Rubinstein og Columbia Broadcasting og andre få vanskeligheter med å bevise sin u-zionistiske tendens. Det samme gjelder personene Liz Taylor, Frank Sinatra og Barbra Streisand, som også er kommet med på listen.

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

«NORGE FOR NORDMENN!»

Herr redaktør!
Innlegget fra NUF Stavan-ger (F. og L. nr. 6) var til stor vederkvegelse i en mørk tid. Parolen «Norge for nordmenn!» er NUF's viktigste slagord, sto det. At en slik holdning blir betegnet som «ekstremistisk» fortel-ler en god del om tilstandene i vårt samfunn idag. Derfor er det dobbelt gledelig at en organisasjon av unge våger ta en slik parole til sitt slag-ord nr. 1.

Selvsagt skal vi som nord-menn være gjestfrie, men det er en forvrengning å på-stå at det ligger rasehat bak et slagord som NUF's. Vi kjenner alle til hva som blir resultatet av fremmedinn-vandring. En tvangsmessig integrasjon av fremmede, slik Vesten praktiserer idag, leder bare til konfliktsitua-sjoner og samfunnsoppløs-ning. Skulle den lykkes og vårt folk bli bastardisert, er det for sent til å endre på det. De fleste av demokrate-nes øvrige illgjerninger kan gjøres «rückgängige», men det kan ikke raseblandin-gen. Folk som går inn for slikt burde bringes inn for en «ættedomstol».

K. K., Oslo

NS-FOLK OG VALGET

Herr redaktør!
Fra tid til annen befatter Folk og Land seg med hvilke partier som burde få tidl. NS-folks stemmer ved val-

gene. Slik senest i nr. 7. Her var det tale om Det nye Fol-kepartiet og Senterpartiet. Jeg har ofte lurt på hva hen-sikten egentlig kan være med disse oppfordringene. Har vi som NS-folk noen-gang hatt noe igjen for å stemme slik eller slik? Den ene eller den andre av disse demokratiserte partitraver-ne er meg fullstendig like-gyldig og hvilke fordeler det ville innebære om jeg hjalp en av dem med min stemme, er jeg ikke istand til å be-gripe.

Var det ikke bedre om vi omsider fikk organisert et parti selv?

Fredrik B., Oslo

USA versus USSR

Herr redaktør!
Sofus kommenterer meg i siste nummer og beklager seg over at jeg «spyr edder og galde». Han hevder at man burde betrakte motset-ningene mellom Sovjetsam-veldet og China som «en gu-desendt gave» istedenfor å klandre USA for å utnytte situasjonen. Sofus kan ikke ha lest mitt innlegg riktig.

Jeg klandrer såvisst ikke USA. At amerikanerne spil-ler på dette motsetningsfor-holdet, er like naturlig som at russerne spiller på svake punkter i vest. Det jeg imid-lertid ville understreke, var at vi som europeere også måtte kunne utnytte kjær-komne svakheter hos våre motstandere.

«Teutonium»

Fornærm ikke Peking

Redselen for å fornærme eller støte Røde-China blir mer og mer merkbar i vest. Ifjor var Peking-operaen på gjestesisitt i Vest-Tyskland, derimot fikk ikke den nasjo-nalkinesiske operaen fra Tai-wan lov til å slippe inn i landet. Det fortøner seg unektelig noe merkelig, da de to statene Taiwan (For-mosa) og Vest-Tyskland jo på sett og vis må betraktes som en slags allierte i kam-pen mot kommunismen i kraft av sine respektive for-bindelser med USA. Men ikke nok med det — for liksom å gjøre det fullsten-dig har vesttyskerne også lagt ned sitt Goethe-institut på Taiwan. Ellers minner vi om at da Dalai Lama skulle foreta en foredrags-rundrei-se i Vest-Tyskland i 1973, ble han nektet innreisetilattelse.

Arsaken var «hensynet til Peking». Den store formann Mao har virkelig all grunn til å være fornøyd.

Chr. Fredrik Schalburg, Chefen for Frikorps Danmark

Militær demontering i Hellas

«Demokratiseringen» av Hellas går ufortrødent vide-re, særlig innen landets væp-nede styrker. Nylig gikk man til det skritt å arreste-re 37 arméoffiserer. I tillegg ble 7 generalløytnanter og 22 brigadegeneraler «permit-tert» inntil videre. Blant de rammede offiserer finner man sjefene for I. og III. arme samt sjefene for de viktigste våpengrenene som infanteriet og ingeniørvåpe-net pluss kommanderende generaler for landets ståen-de infanteridivisjoner. Man tar altså ingen sjanser når det gjelder hærens evne til å forøve et «motkupp». Vi går ut fra at det greske for-svarets evne til å gjøre en skikkelig NATO-jobb i tilfel-le krig, er like redusert. Men det var vel kanskje menin-gen. Dertil er åpenbart de greske fengsler fylt opp igjen i demokratiets navn — akkurat som i Portugal.

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

DEBATTSIDENE

Fanten og spikersuppa

EN MODERNE PARALLELL

De fleste har vel hørt even-tyret om fanten og spiker-suppa. Da han kom inn i en stue for å tigge mat, så han en gjerrig kjerring som ikke hadde det minste lyst på å gi fra seg noe.

Derfor fant han på å låne en gryte, slo i vann og be-gynte å røre. Dermed var kjerringas nysgjerrighet vakt. Hva skal det bli?

«Det skal bli spikersup-pe», svarte fanten og kastet oppi en spiker han hadde i lommen, og rørte og rørte.

Hadde han enda hatt litt av det, skulle den ha blitt riktig fin, sa fanten, og nå kom kjerringa fram med bå-de det ene og det andre. For hun regnet jo med å få smake på spikersuppa.

Vi lever som kjent i et de-mokrati og det betyr at fler-tallet skal bestemme. Fler-tallet er som bekjent de dumme, og snedige sam-funnselus har snekret sine partistiger hvor de klatrer mot toppen og fete stillinger.

Den siste spiker'n til sup-pa vår er oljen, — vi skal alle få bli rike oljesjeiker!

Men hva vi skal ha å spise?

Et underbetalt jordbruk

forlates, dyrene slaktes ned etterhvert, våre fanter har snart klart det samme som kamerat Stalin gjorde da han likviderte landets bøn-der ved å skyte eller forvise til Sibir dem som ikke ville gå inn for hans statsjord-bruk eller kolchoser.

Skogbruket mekaniseres, det finnes nesten ikke en hest igjen og huggerne får ødelagte armer av motorsa-gene. Det rives ned skog på store flater hvor det vokser opp mye kjerr og gress og det ser ut til at elgen trives der. Men alt det andre viltet forsvinner langt vekk fra eksos og larm, og skogen kommer vel sent igjen. Og nedbøren, klimaet, det for-andres vel også.

Vi trodde på England un-der første verdenskrigen, un-der den andre skaffet våre okkupanter oss det vi ikke selv dyrket. Men England trenger visst snart hjelp selv, og Tyskland er plyndret og delt ut mellom «seierher-rene».

England er bankrott, det vant tilslutt krigen det star-i avindsjuke den 3. septem-ber 1939, men det tapte sitt verdensvelde.

Men USA?

Amerikanerne taper en-hver krig de begynner selv, se bare på Korea og Viet-nam. Og skulle det komme en storkrig igjen så har de sikkert intet å avse for land som bare er haleheng i Nato og FN.

Under siste krig hadde vi da fisk til mat, men begyn-ner det nå en krig, så vil oljeplattformene være det første som blir utslettet. Ol-jen renner ut i havet og fisk og alt liv der dør...

Knut Hamsun skrev en bok, «Markens grøde», og fikk Nobelprisen for den.

Det kan ikke skade å lese den, og den som ikke eier litt jord selv bør gjøre som denne Isak Selanrå. Finne seg en brukbar flekk, helst langt vekk fra by og industri og dyrke sin mat selv.

Det er ikke sikkert at noen har mat å avse til andre enn sine egne. Som Sigrid Bo sa det i en bok:

«Alle tenker på seg, det er bare JEG som tenker på meg!» Blir det storkrig igjen, så gjelder det å leve og over-leve.

De fleste tyske byer ble rasert forrige krig, det kan være andre som står for tur. Rakettbaser er trolig alt inn-siktet, det ventes bare på or-dre.

Ola Furuseth

Sensationel bok

«OM FRIKORPS DANMARK»

Erik Haaest: Frontsvin. Frikorps Danmark-folk fortæller.
Bogans Forlag 1975. 194 Sider, illustreret, 64,00 Kr.

Naar man umiddelbart ser Titlen «Frontsvin», føler man uvilkaarligt en vis Skep-sis over for denne Bog. Det er imidlertid helt ubegrun-det. Ordet er oprindeligt brugt af Frikorpsets Chef, Chr. Fredrik von Schalburg, som en rosende Betegnelse for de Soldater, der i lang Tid havde ligget i Skidt og Møg ved Fronten, og derfor lignede alt andet end de Pa-radesoldater, som hvilke de var kommet derud.

«Frikorps Danmark» ud-gjorde kun ca. 10% af de ialt omkring 12.000 danske, som kæmpede i tysk Uniform, men som en selvstændig En-hed med dansk som Kom-mandosprog og kæmpende under den danske Fane for-maaede Frikorpset at skabe en særlig Respekt om den danske Soldat.

Erik Haaest er ikke Histo-riker, ej heller Militærteore-tiker, og han forsøger ikke at være det. Derimod er han en ganske fremragende Jour-

nalist, der forstaar at holde Læseren i Aande, ligesom hans militære Uddannelse sætter ham i Stand til paa dygtig vis at forbinde de Fri-villiges løsrevne Beretninger til et Hele, der paa een Gang formaar at fastholde den spændende Detaille og sam-tidig at formidle et klart Overblik over de beskrevne Hændelsesforløb. Bogen er helt igennem objektiv og loyal. Der er ikke Tale om en Forherligelse af Krigens Gru, men om en nøgtern Beskrivelse uden politisk Malice — naar der ses bort fra en enkelt Billedtekst, som ikke yder Frikorpsets senere Chef, K. B. Martin-sen, fuld Retfærdighed.

Efter Læsningen af dette fremragende Værk maa en-hver føle en dyb Respekt for disse «Frontsvin», der efter Kapitulationen kun er ble-vet mødt med Haan og For-agt, medens en Samling kri-minelle Snigmordere er ble-

(Forts. side 6)

DEBATTSIDENE

HVA VIETNAM BØR LÆRE OSS:

Inngå aldri avtaler med kommunister

Blåøyde mennesker, som gjør avtaler med de røde, må som oftest betale med sin frihet eller endog med livet

For to år siden ble det inngått en fredsavtale i Paris som gikk ut på at de to parter i Vietnam skulle beholde de deler av landet som hver av dem holdt, og at U.S.A. skulle trekke sine tropper ut av Sør-Vietnam. Nordvietnameserne forpliktet seg til ikke å øke antallet soldater i syd.

Amerikanerne forsvant som kjent ganske raskt. Derimot har det lenge vært kjent at Nordvietnam stadig har utvidet antallet av tropper i syd. Samtidig har Sovjetsamveldet stilt en strøm av ultramoderne våpen til disposisjon, deriblant tanks, raketter og annet artilleri med meget stor ildkraft. Nordvietnams armé er i dag sannsynligvis en av de aller best utstyrte i verden.

Det er åpenbart at Nordvietnam aldri et øyeblikk har tenkt å overholde Parisavtalen. Når Hanoi-regjeringen i det hele tatt gikk med på den, var det for å

a) få amerikanerne ut av Vietnam og få redusert deres materielle støtte til Saigon-regjeringen til det mulige minimum og samtidig.

b) å vinne tid og anledning til uforstyrret opprustning og forberedelse av en avgjørende sluttkamp.

Dette oppnådde nordvietnameserne, bl. a. fordi presset fra «verdensopinionen» gjorde stillingen meget ubehagelig for U.S.A. Enhver som er noenlunde orientert vet at «verdensopinionen» imidlertid intet annet var enn en sentralt planlagt og ledet kommunistisk propaganda.

Som grenseland til Sovjetsamveldet kan Norge meget lett komme i samme situasjon som Vietnam. Det er ikke vanskelig å tenke seg hvem som her i landet ville stille seg i spissen for en

«frigjøringsbevegelse» og en «folkeregjering» hvis forholdene gjorde det mulig.

Vi får bare håpe at det aldri vil komme så langt, og ihvertfall er det enhver bevisst antikommunistisk plikt å gjøre alt som er mulig for å forhindre det.

I alle fall bekrefter de siste hendelser i Vietnam hva et uhyggelig antall millioner mennesker allerede bittert har fått erfare: Kommunistene inngår bare avtaler som gir dem muligheter for nye fremstøt og erobringer, og de holder dem ikke en time lenger enn det passer dem. For kommunister er svindel, bedrag og avtalebrudd et naturlig kampmiddel som de bruker med stor dyktighet. Men igjen og igjen er det blåøyde mennesker som tror dem på deres ord. Dessverre varer det aldri lenge før de må betale for det — med sin frihet og ofte også med sitt liv.

Observator

CHINA — TYSKLAND

Visste De at de politiske følelser på toppplanet mellom Tyskland og China også har helt personlige bakgrunner? Det har seg nemlig slik at den kinesiske statsminister Chou-En-Lai, som i sine unge dager studerte i Tyskland, hadde en sønn som igjen falt på østfronten under Den 2. verdenskrig. Han var soldat i Wehrmacht. Idag har Chou-En-Lai en svigerdatter og to barnebarn i Øst-Tyskland.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

Nokre tankar om agitasjon og psykologi

Våre unge vener i NUF tek så smått til å la høyre frå seg. Og det er så visst på tide at folk får vite litt om den friske nasjonale kjerne som enno finst i det rotne norske demokratiet.

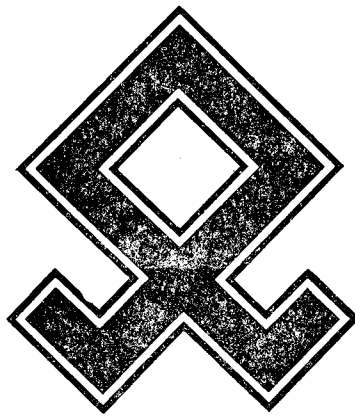
Eg har i fleire tidlegare inlegg peika på at den nye rørsle — om ho skal vinne fram — må markere seg både framfor «høgre» og «venstre» — og «dei mange dyr», hadde eg nær sagt! Dette kravet syntest meg så avgjerande, at eg kom inn på tanken om eit heilt nytt namn, eit namn som kunde fortelle om ei rørsle med opphav og festgrunn i livet sine eigne lover. Samansettinga biokrati dukka fram ein eller annan stad oppe i hjernen, og eg foreslo det. Seinare fekk eg greie på at dette ordet alt var tatt i bruk, og då i annan samanheng.

Ordet «nasjonalisme» er på visse måtar bra. Vi er nasjonale av hjarte og sinn, og det bør vi vedkjenne oss. (Underskreve har til og med fått det fastslått ved dom!) Men våre motmenn, ikkje minst dei på «høgre»-sida, har i sin propaganda fått det til å gi begrepet nasjonalisme ei odiøs meining, eit innhald av trongsyn og «troll-ver-deg-sjøl-nok»-mentalitet. Og det kan peikast på mange døme av slik einøyd og skakkøyrd nasjonalisme, både hos NS og hos dem med den kjente «nasjo-

nale holdning», men det vil føre for langt. Eg vil berre stille eit spørsmål til ettertanke: Har ordet «nasjonal» sterk nok psykologisk gjennomslagskraft til å slå overende trua på dei gamle liberalistiske og marxistiske gudane?

Før eller seinare må vel den nye nasjonale rørsle gå inn i den politiske maktkampen som partiorganisasjon. Enn om ein tok opp namnet Nordisk Folkereising? Det har ein viss tradisjon, det dekker godt, og det har appell på tvers av parti- og landegrenser.

Så litt om odelsrunen. Var det taktisk klokt å velje eit symbol som minner så pass mykje om hakekors? Så

NASJONAL UNGDOMSYLKING

NUF's merke, odelsrunen, vekker bestyrtelse. Noen synes den ligner et hakekors, andre mer et solkors og atter andre begge deler.

ISRAEL MED I NATO?

Den vestlige verdens bekymring for Israel har alltid vært påfallende. Nu begynner den også å anta rent ekstreme dimensjoner. Eller hva skal man si om et forslag, som er kommet fra den tidligere stabsjefen i US-marinen, som går ut på å gjøre Israel til en amerikansk besittelse (dominion)? På den måten ville araberne måtte anerkjenne Israel som «suverent US-territorium» og krisen i Midtøsten ville fak-

tisk være løst, hevder Zumwalt. Dessuten kunne man da også uten vanskelighet stasjonere amerikanske tropper i Israel.

Og skulle ikke dette være tilstrekkelig, så mener den republikanske senator Jacob Javits at Israel burde inntas som medlem i NATO. Dermed ville hele Vesten tvinges til å betrakte Israels eksistens og sikkerhet som værende deres ansvar og interesse. Jo, vi takker!

Ellers uttalte den israelske utenriksminister Allon under et besøk i Bonn nylig, at «hvis NATO ville gå inn for vårt medlemskap, så skal vi tenke over det».

Vi tror det ville bli et formidabelt NATO i sluttfasen: bestående av USA med Norge og Israel som henholdsvis nordre og søndre flankesikring.

innbanka «antinazistisk» som det norske folket er etter 30, nei, 40—50 års einretta propaganda, syntest det meg å vera stor fare for at det blir denne haken ved runetegnet som bit seg fast i medvetet og blokerar sansen for det som runen er meint å symbolisere, nemleg samanhengen med ætt og odel. Det vilde sikkert vera bra om vi her i bladet kunde få ei kort og klår utgreiing om dette symbolet, — historisk bakgrunn, kvifor det har fått namnet odelsrunen, m.m.

At kommunismen «ikke kan bekjempes med liberalisme og kvasikonservatisme», er så sant, så sant! Ein «omvender» ikkje kommunister ved å preike høgrepolitikk for dem —, og heller ikkje ved å jule dem opp! Slikt blir dei berre verre av, så lenge dei går omkring og trur fullt og fast på sine profeter. Det er denne trua ein må angripe, og det kan berre skje ved medveten og gjennomtenkt bruk av psykologiske verkemidler i agitasjonen. (Ein frontkjempar sa ein gong til meg, at når tyskarane tapte krigen, så var hovedgrunnen den at dei hadde for lite psykologisk innsikt. Skal tru om han ikkje hadde rett?)

Eit karakteristisk trekk hos marxistene er den sterke trua på utviklinga. Vis dem kor grundig dei er komen i utakt med den. Vis dem korleis staten, som skulle vera folket sitt organ mot den private «monopolkapitalen», både i sosialistiske og kapitalistiske land har utvikla seg til å bli folket sin verste utbytter. Og vis dem korleis moderne vitenskap, m. a. etnologi og biologi, har rive grunnun og dan dei gamle marxistiske teoriene.

På det sistnemnte området har lektor Hoaas utan tvil gjort eit grunnleggande arbeid, og meir kan vi vel håpe å få frå hans hand. Likevel har eg eit lite spørsmål til Hoaas —, men også det berre eit spørsmål til ettertanke, eg bed ikkje om svar på det. De vil finne det formulert hos Matteus, kap. 11, v. 3.

«Folk og Land» har avgrensa spalterm, og skal sjølsagt først og fremst vera eit organ for politisk orientering og seriøs debatt. Likevel: Gløym ikkje at humoren er eit av dei kvassaste våpen som finst.

Trygve Engen

Frontkjempertyt

Veteranstevnet 1975

Årsfesten for veteranene fra panserdivisjon Wiking og pansergrenaderdivisjon Nordland ble i år avviklet på samme vellykkede måte som tidligere årsfester.

Initiativet til disse festene stammer fra de første som meldte seg til «Regiment Nordland» i begynnelsen av 1941.

I 1966 holdt endel av mennene fra det første rekruttkompaniet som i sin tid ble utdannet i Graz-Wetzelsdorf-kasernen, en 25-års-fest. Den ble så vellykket at det ble en årlig foreteelse, nye deltakere er strømmet til og arrangementet er blitt stadig mer omfattende.

Den siste festen hadde et par særpreg: For det første ble det, før selve festen begynte, holdt et orienterende møte for alle deltakerne hvor det ble gjort rede for Hjelpeorganisasjonens arbeid, for stevner som kunne ha interesse for kameratene og for endel ettersøkel-sesoppgaver. I denne forbindelse var det særlig interessant at en ettersøking gjennom FOLK og LAND og rundskrivet RAPPORTEN hadde ført til spontane svar fra flere kanter av landet. Dette gjaldt særlig ett tilfelle som omhandlet DØDSMERKER (Erkennungsmarken) og hvor en fullstendig opp-

Våre tusen fjerne

Dikt ved veteranstevnet 1975

Nå spørres det: Hvor kom de fra, de tusen menn og gutter?
Da svarer vi: Fra fjell, fra strand, fra byen, skogen, bondeland.
Et folk i smerte så dem dra blant tusener rekrutter.

Og spørres det: Hva ville de, de tusener kamerater?
er svaret her: Å verne ætt og land og folkets frihetsrett!
Å stå sin mann — det ville de, blant tusener soldater.

Og hvis du spør: Hvor ble de av, de tusen menn og feller?
Da svarer vi: De gav oss alt og stettes, hvor de dengang falt, til evig hvile grav ved grav som ingen lenger steller.

Så spør vi her: Hvor er de nå, de våre tusen brødre?
GIV AKT og lytt! Nå trer de frem og maner oss å få dem hjem!
Et krav til oss de stolte på — en bønn fra tusen mødre.

klaring kunne fremlegges. (FOLK OG LAND nr. 1, 11. januar 1975) Det har vist seg at vedkommende falne ganske riktig var en nordmann fra Horten. Felles innsats ga resultatet.

For det annet var to militære fra «den andre side» tilstede etter spesiell innbydelse. De la såvisst ingen demper på stemningen. En absolutt vellykket opptakt til dialog over frontlinjer.

Det ble lest opp hilsener fra inn- og utland og de falne og døde kamerater ble minnet, bl. a. med diktet «Våre tusen fjerne», skrevet for anledningen av en av deltagerne og gjengitt nedenfor.

Arne B. holdt aftenens festtale, humoristisk og alvorlig på samme tid, med tankevekkende momenter og paradokser.

En av dem som sendte hilsen til kameratene var Sverre E. H. Larsen som lå alvorlig syk på Diakonhjemmet.

Svaret på denne hilsen og en takk fra forsamlingen nådde ham aldri. Han døde like før hans hilsen ble lest opp. Dette ble først kjent dagen etter.

Hic est Sverre

Minneord ved
Sverre E. H. Larsens bære

En soldat og veteran ble dimittert 1. mars 1975.

Fem ganger var han blitt såret på Østfronten.

Med istykkerskutt arm brakte han selv en melding frem.

Med amputert overarm meldte han seg tilbake til fronttjeneste, deltok i januar 1945. Der fikk han to skudd gjennom underkjenen. Blant sine kamerater var han kjent som «Nahkampf-Larsen». Han bar Jernkorset av 1. kl.

I etterkrigens Norge var Sverre en ukjent soldat. Mange nålestikk var ofte verre enn åpne sår. De fleste kamper kjempet han alene — og med seg selv. Her — i alle fall her — hadde han meget til felles med veteraner fra alle fronter. Også han fant sin post, og den holdt han.

Nu har han i 6 uker kjempet sin siste kamp, «holdt ennu ulven i ørene», soldat til siste slutt.

Bog om Frikorps Danmark

(forts. fra side 4)

vet hyldet som Nationens Helte med dertil hørende Pensioner. Frikorpsfolkene — der nok kunde have haft Pensioner Behov — har selv maattet skabe sig en ny Existens — helt fra Bundens, men de fleste har formaaet det. Det viser maaske mere end meget andet, at de udgjorde en Elite, mens deres Modstandere snarer maa henregnes til Nationens Bundfald.

«Frontsvin» behandler kun Frikorps Danmarks Indsats i Kampene ved Ilmen-søen, og Bogen vil senere blive fulgt op af endnu to Bind, «Frostknuder» (Frikorps Danmark — folk om kampene ved Welikije Luki) og «Forrædere» (Frikorps Danmark folk og retsopgøret). Specielt vil Interessen naturligvis samle sig om det sidste Bind, men der er god Grund til at formode, at Haaest ogsaa her vil formaa at give en objektiv Behandling af Problemerne. Lykkes det, maa man da sige, at «Frikorps Danmarks» Historie endelig omsider er blevet nedfældet.

Sluttelig skal Bogens særdeles fine Udstyr fremhæves. Det retfærdiggør fulgt ud det

Sitt legeme testamenterte han til Anatomisk Institutt. I denne tid hadde han bare ett ønske: Hans falne kamerater skulle leve videre i vennenes erindring.

Og der blir ikke Sverre glemt.

Hic est Sverre.

ETTERORD

Dette var minne-ord, ikke om krigshelten, men om veteranen Sverre. Likevel, etter 30 år i fred kunne disse minnesord om en ensom veteran ikke offentliggjøres i Aftenposten idag.

Kanskje er det for meget av idealisme i verden, — men det er stor mangel på forståelse og vilje til forsoning. Her svikter vi alle.

På norske frontkjempers vegne rettes en varm takk til Sverre for at han ikke gav opp kampen med å tilpasse seg et fredssamfunn. I denne takk går tankene til hans hustru, søster og etterlatte som møtte Sverre med kjærlighet og forståelse.

På familiens vegne vil jeg rette en spesiell takk til hans arbeidskamerater som gjorde sitt til at åpne sår fikk gro.

En kamerat

lidt skrappe Pris. Billedkvaliteten er fin, ligesom der er draget Omsorg for at udrydde Trykfejl og daarlig Sats. Det maa dog tilraades Forfatteren at tage et Tyskkursus eller at lade andre drage Omsorg for at de tyske Udtryk, der citeres, bringes i Overensstemmelse med almindelig tysk Grammatik og Orthographi.

Under alle Omstændigheder er «Frontsvin» en Pligtbog for alle, der interesserer sig for Den anden Verdenskrig paa et objektivt Grundlag. Og det er en sjælden Udmærkelse i vore dage.

Povl H. Riis-Knudsen

HUMØR-sveiten

Det var på et av Arbeiderpartiets valg møter, hvor selveste statsminister Bratteli var til stede og blant annet skulle besvare spørsmål fra tilhørerne.

Et av spørsmålene lød: — Kan man si «dust» til en statsminister?

— Nei, naturligvis ikke, svarte Bratteli, det ville jo være en fornærmelse.

— Men kan man si «statsminister» til en dust da? spurte velgeren så.

— Mja, det kan man vel ikke ha noe imot, mente Bratteli.

— Mange takk for svaret herr statsminister!

Stordemokratene er utrygge

I et tidligere nummer av F. og L. kunne vi berette om sikkerhetstiltakene omkring Titos besøk i Danmark. Nu meldes det at heller ikke Kissinger overlater noe til tilfældighetene eller de lokale sikkerhetsforanstaltninger på sine mange reiser. Derfor tar han med seg sine pansrede limousine i flyet. Det er selvsagt ingen billig affære å frakte en slik bil som flypost, og helt ressursvennlig om.

er det vel heller ikke i en tid da oljen er både knapp og dyr. Foreløpig har omkostningene nådd den nette sum av tre millioner dollar, men herr Kissinger er jo ingen hvem som helst. Han er vel ikke ferdig for godt med all reisingen heller for den saks skyld. Om det han innbringer av fordeler for USA står i forhold til utgiftene, får jo andre dømme om.

nytt fra
INSTITUTT FOR NORSK
OKKUPASJONSHISTORIE

Følgende rundskriv er blitt sendt til alle INO-medlemmer i Oslo-området. Men første avsnitt har egentlig bud til alle lesere. Så hvis du skal til Oslo, avse samtidig litt tid til å hjelpe «onsdagsgjengen» vår.

«Vi gledet oss over din innmeldelse og over at adskillig flere enn ventet allerede har tegnet seg som medlemmer. Dette gir oss allikevel ingen grunn til å hvile på laurbærene. Vi vil fortsette å verve medlemmer og håper at også du vil gjøre hva du kan for å få folk i din omgangskrets interessert.

En del av våre medlemmer har disponibel tid, og de har bedt oss finne praktiske oppgaver for dem. Slike oppgaver er det mange av, og vi kan bare i meget begrenset utstrekning betale for å få ting gjort.

INO: Vi har hittil i år allerede sendt ut mange tusen sirkulærebrev, og enda flere blir det. Til adressering og bretteing av brev trenger vi nesten alltid hjelp. Kartoteker skal føres, i biblioteket må mye gjøres og våre lokaler skal holdes rene og iorden.

Hjelpeorganisasjonen: Denne organisasjonen sender med jevne mel-

lomrom ut anmodninger om pengekostnader til hjelpearbeidet blant frontkjempere og deres etterlatte og trenger arbeidshjelp for å få dette gjort.

Folk og Land: INO eier aksjer i bladet Folk og Land og er interessert i at utgiftene blir så lave som mulig. Her trengs hjelp til utsendelse av bladet annenhver onsdag og til arkiveringsarbeide o.l.

Hvis du er blant dem som kan avse tid til å gjøre noe av dette, ber vi deg møte hvilken som helst

onsdag kl. 10.00 i INO's lokaler, Enerhaugsplassen 4 (nederst i Smedgaten).

Vi har et lite kjøkken der det kan kokes kaffe o.l., og vegg i vegg er det en hyggelig forretning, der man kan få kjøpt en matbit.

Vel møtt første onsdag du har anledning!

Vietnam og Kambodsja ...

(forts. fra side 2)

horehus og falske fasader av en «velstand» få har fått del i, og som har kostet landet alt for mye i ødelagt og tapt kultur og opprinnelse. Gatenene er fulle av tiggere og «arbeidsløse» gatejenter, og raseblandingen mellom gule og hvite, sorte og hvite, har ført til store tragedier og mange barn som ingen vil vite av.

Kanskje kan Vietnam redde av en nasjonalt inspirert kommunisme, men «den frie verden» har tapt ennå et brohode og står om mulig ennå svakere rustet enn før — og fremdeles er det USA og dets «jewish lobby», som står fremst i «kampen mot kommunismen» — fremst i kampen mot det barnet de selv har frem!

For mange er kommunismen et spøkelse — et skrømt som må manes bort ved hjelp av djevelen om nødvendig — og selvsagt vil vi på ingen måte undervurdere det reelle i denne frykt. Kommunismen er et umenneskelig regime som må bekjempes — og derfor — og nettopp derfor — er det livsfarlig å la kommunismens fremste motspiller, men også partner, i verdensdramatet lede denne bekjempelsen så lenge landets politiske ledelse er fylt av folk som synes villige til å selge oss — «den frie verden» — bit for bit!

Da norske frontkjempere

reiste østover for å slåss for et fritt Norge og et fritt Europa, avla de en ed hvor de begrenset sin innsats til å gjelde kampen mot bolsjevik-regime — ikke en hvilken som helst regjering i Russland! De ville ikke binde seg til en kamp som gjaldt annet enn nettopp dette å kvitte seg med den da overhengende fare for kommunistisk fremrykking i Europa. Om bolsjevik-regjeringen hadde falt og Russland hadde fått en ikke-aggressiv nasjonal regjering, ville kampens motiver være falt bort.

Og slik er det også idag. Norske og europeiske nasjonal-revolusjonære vil ikke kompromissløst binde seg til en maktblokk eller en stormakt bare fordi den påstår seg å bekjempe kommunismen — så lenge denne i øyeblikket aktuelle stormakt de facto ikke gjør annet enn å rede grunn for sin degenererte kultur og deretter selge det hele til sine «fiender». Det er ikke noe spørsmål om å velge for oss — det er ikke to alternativer valget gjelder — det er tre! Og dette tredje må vi skape selv, ellers vil vi også lide Vietnam's skjebne! Vi må bryte den semittiske broderskaps-lenken mellom Washington og Kreml — frigjøre Europa — rive ned det gamle, og bygge et nytt i en nasjonal-revolusjonær ånd!

Sosialistene lar heller ...

(forts. fra side 1)

ingen at det vesentlig er fra disse folk protestene mot en sterk politiledelse kommer.

Men Arbeiderpartiet, det er jo så demokratisk. Der må det vel være forståelse for at folk trenger beskyttelse mot gangstere og annen pøbel?

Dessverre. Arbeiderpartiet sender stadig lengselsfullere blikk etter sine tapte tilhengere på venstresiden og tør ikke foreta seg det minste som kan forarge dem. Derfor erklærer justisminister Inger Louise Valle at et Politidirektorat, det kan vi nok ikke få.

Så blir da forholdene vanskeligere fra dag til dag for oss alminnelige mennesker. Umotiverte overfall blir stadig hyppigere, sjikane og forulempelser hører dagen til, narkotikabandene lokker stadig flere unge ut i ulykken.

Men utviklingen kan forutsees: Hvis myndighetene ikke sørger for skikkelig politibeskyttelse for sine borgere, vil tålmodigheten en dag ta slutt, og så tar folk saken i sin egen hånd. Men da vil vi vel få høre at disse borgere øver selvtekt, og at det er de som er forbryterne.

Vekteren

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 13. mai

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!

Hitler — den største demokrat verden har sett!

Vi mener på ingen måte å fornærme Adolf Hitler med vår overskrift. Vi vil bare henlede oppmerksomheten på en artikkel i den svenske avisen «Falukuriren», som også er gjengitt i Nordiska Rikspartiets Bulletin. Her blir det ettertrykkelig slått fast, at Adolf Hitler og Nasjonalsosialismen ikke bare kom lovlig og demokratisk til makten, men at han også antagelig ble valgt etter det største valgskred i moderne historie!

— Først når Hindenburg går bort ett halvår senere blir Hitlers fulla maktstilling klar. Regjeringen i Berlin beslutar, att rikspresidentens befogenheter skall övergå på Hitler, som själv har att utse sin efterträdare. Hitler tillkännager dock, att han inte önskar tituleras rikspresident utan endast riksledare eller rikskansler. Dessutom begär Hitler, att en folkomröstning skall ta ställning till hans nya maktposition. Denna omröstning sker endast elva dagar efter Hindenburgs begravning.

Valdeltagandet uppgår till 95,7 procent. För Adolf Hitlers övertagande av rikspresidentämbetet avgas drygt 38 miljoner ja-röster, endast något över 4 miljoner röstar nej!

Den Hitler som mötte döden 1945 i den underjordiska bunkern i Berlin var altså något av det mest «folkvalda» som historien hittills skadat.

ÖNSKAS KÖPA

Stuga, torp eller mindre gård i södra Norge. 15.000 svenska kronor kontant.

SVAR TILL:

N. R. P. (Privat) Box 162
152 01 STRÄNGNÄS/
SVERIGE

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, White Power, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.

482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigførsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrión:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapiir. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.

Erich Kerns kjente Hitler-biografi I—III.

Bind I: Der Parteiführer (til 1933) 392 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind II: Der Staatsmann (1933-39) 468 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind III: Der Feldherr (1939-45) 464 s. ill. innb. kr. 60,—

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

Super- maktene ...

(forts. fra side 1)

krig har hver på sin kant bygget seg opp et handelsimperium samtidig med at de gjenreiste sine sønder-skutte byer og landskaper. Økonomisk er de begge to kjemper selvom deres stilling maktpolitisk sett er liten.

Lignende økonomiske maktsentre, som også har muligheter som militærmakter, er iferd med å oppstå blandt oljenasjonene Iran og Saudi Arabia, hvor umåtelige kapitalreserver har hopet seg opp. Litt lenger bak i rekkene vil man også kunne ane Brasil, Venezuela og Canada som kommende makter på dette området. Av disse har iallfall Brasil gjort det klart at målet er rangen som ledernasjon i Latin-Amerika. La oss samtidig også minne om at India har skaffet seg atomvåpen.

Felles for alle disse maktene er at de befinner seg mer eller mindre i et motsetningsforhold til supermaktene, et forhold som trolig vil tilta etter som de nye sentrene vokser i styrke. Det er innlysende at dette i høy grad vil få konsekvenser for supermaktene og påvirke den verdensordning som ble et resultat av Den 2. Verdenskrig.

Kombinert med det faktum, at begge supermaktene mister det ideologiske «taket» på menneskene innen sine respektive interesser, kan disse økonomiske — og i neste omgang maktpolitiske faktorer føre til at de to supermaktene igjen finner hverandre i et samarbeide over hodene på resten av verden. Den gjensidige assistanse de allerede har vdet hverandre fra tid til annen, turde være bevis nok for det.

Hva Europa kan få ut av denne nye «trenden» i utviklingen, gjenstår det å se. Fellesmarked-prosjektet ble ikke hva man hadde hånet, kanskje mest av alt fordi hele idéen var urealistisk. Kunne man tenke seg at «fellesmarked» uavhengig av og som motvekt til Sovjetunionen?

Det er en gammel erkjennelse at man ikke kan bygge et nytt hus på en tomte hvor det fra før står et gammelt. Først trengs det rivning. Og det vil trolig vise seg, at det nye Europa først kommer når byggeverket fra Jalta og Potsdam faller sammen. Arbeidet er jo også så smått kommet i gang. I mellomtiden får europeerne fortsatt vise en smule tålmodighet, og iallfall ikke selge seg til den første og beste.

AMERIKANERNE LEI AV EUROPA?

En «studiegruppe» fra utenrikskomiteen i Representantenes hus i den amerikanske kongressen har vært på reise i Europa, hvor de har tatt de forskjellige krisen i nærmere øyensyn. I en rapport, som komiteen utarbeidet etter besøket, heter det at USA burde være åpen for å erstatte NATO med en egen forsvarspakt for Europa. Det var inntrykene av den anti-amerikanske holdningen i land som Hellas og Tyrkia, som ledet til denne konklusjonen. Komiteen var ellers av den oppfatning, at et lignende amerikaner-hat snart ville slå ut også i Spania og Portugal. Derfor ville de nevnte land trolig føle seg mer tilpass politisk sett dersom de ble medlemmer av et lokaleuropeisk NATO.

★

SATAN PÅ FREMMARSJ?

De politiske gallup-undersøkelser har fått et konfeksjonelt motstykke. Noe som kaller seg «Center for Policy Research» har rundspurt et antall personer og funnet ut at troen på Satan(!) har øket med 30 prosent de siste ti år, mens troen på Gud (det vil si den kristne Vårherre) i det samme tidsrom har gått tilbake med 10 prosent. Den prosentvise andelen av Satan-dyrkere steg fra 37 til 48 prosent mens andre 20 prosent hadde kommet til at han nok «antagelig eksisterte». Vårherres tilhengere hadde nådd et foreløpig lavmål på 69 prosent fra 77 tid-

ligere. Men han har altså stadig vekk overtaket. Til gjengjeld hadde ateistene fordoblet sitt antall.

★

«LEDER FOR ET GALEHUS»

Den allestedsnærværende fredsengel og reisende i våpenhviler, Henry Abraham Kissinger, har utvilsomt sankedet en mengde erfaringer på sine forskjellige oppdrag. Han gav selv uttrykk for det, ved å si: «Når jeg nu en dag trekker meg tilbake, kan jeg sikkert bli direktør for et galehus. Det er jeg særdeles skikket til etter dette». Vi vet ikke, om herr Kissinger tenkte spesielt på Norge da han sa det.

★

«BARE SKYT DEM!»

Følgende historie har vi stjålet fra Morgenbladet: Den handler om statsminister Chirac, som nylig har vært på Moskva-besøk. Herunder tillot han seg til en nesestyver til kommunistpartiet hjemme idet han til noen journalister uttalte at han ville be Bresjnev hviske noen ord i øret på Marchais («de har jo en viss kontakt») om å slutte med å angripe forsvaret. For hvis vi svekker forsvaret, må vi gå inn i NATO, sa Chirac, som lurte på om Marchais kunne være tjent med det. I den anledning kunne man minnes Laval's besøk i Moskva i 1939. Også da var forsvaret på tale (mot den tyske fare), og Laval beklaget

seg overfor Stalin over at kommunistene hjemme motarbeidet forsvaret. «Har De problemer med kommunistene, svarte Stalin, så kan De jo bare skyte dem».

★

HVA MAN SA OG HVA MAN SIER

Det gamle uttrykket om at enhver kjendis' og politikers verste fiende er hans egne tidligere uttalelser, holder stadig stikk. For vi kan vel regne det som ganske sikkert at general Moshe Dayan helst ikke vil vedstå seg følgende nokså avslørende utsagn fra 1952, særlig ikke de nye tilstandene i Midtøsten tatt i betraktning. Hans ord var: «Vår oppgave består i å forberede den israelske hæren til den nye krigen, som kommer, slik at vi derigjennom kan nå vårt endelige mål, nemlig å skape et israelsk imperium».

★

OM VERDENSFREDEN

Hvis De har litt vanskelig for å fatte at det virkelig er fred i verden, slik det ble oss utbasunert i 1945, så kan vi trøste Dem med at De på ingen måte er alene om det. Trass i at «nazismen» avgikk ved døden nevnte år og tyskerne ikke har vært aktive i felten siden, kan verden (d.v.s. alle demokratiene) oppvise en facit på rundt regnet 20 millioner krigsdøde etter den freden De vet. Vi antar at dette skulle gjøre slutt på myten om Tyskland som arnestedet for militarismen. Opplysningene forøvrig har vi fra FN's generalsekretær Waldheim.

★

HURRA, VIKTORIA

Det på alle progressive fronter seirende Sverige vil i tiden som er igjen til 1980-årene ha avskaffet alle fengsler og selvsagt ha sluppet ut alle som sitter i dem. Fengsler er «en skamplott for vårt samfunn» har justisminister Geijer uttalt. I den sosialistiske stat skal man ikke straffe men forsøke å helbrede, heter det videre. Etter hva vi har hørt, er de svenske fengsler nesten avskaffet allerede, idet fangene (unnskyld, de innsatte) bare arbeider der om dagen. Når de er ferdige med jobben, reiser de hjem til «privaten» slik Medelsvensson'er flest. Vi kan bare istemme: Heia Sverige!

HIMMELRIK PÅ JORDEN

I Frankfurt am Main, som er Bundes-Tysklands høyborg for venstre-ekstremisme, må tilværelsen fortone seg rent paradisisk — forutsatt at man er kommet med på «den rette siden». Byens sosialkontor deler nemlig ut penger til de kriminelle, slik at de blir istand til å betale sine bøter. Dette må da også være noe for våre hjemlige sosialarbeidere. Men det er kanskje best at ideen kanaliseres via Sverige, slik som de fleste progressive tiltak forøvrig.

★

OM Å LESE TEKSTEN

Visste De hva «Mod. fork. dill.» betyr? Fenomenet er imidlertid meget og til tider sjenerende utbredt, og når vi forteller at det betyr «moderne forkortelsesdilla» vil De sikkert nikke gjenkjennende. Det er ikke alltid like selvinnslysende hva de mange snurrige bokstavkombinasjoner i pressen betyr, derfor lager folk like godt sine egne fortolkninger, og får samtidig gitt uttrykk for hva de egentlig mener om saker og ting. Således ble NATO i sin tid utlagt som «No Action, Talking Only» og SAS som «Svensk Alt Sammen». I våre dager har vi bl.a. fått det nesten umenneskelige «kortordet» MBFR, som skal bety «Mutual Balanced Forces Reduction» (til norsk «Gjensidig Troppereduksjon»). På folkemunne er det imidlertid blitt til «More Battalions For Russia» (Fleire Bataljoner for Russland).

De vil forbedre verden

KJENNER DU TYPENE?

De kan sette fyr på et slott — men ikke slå opp et telt
De kan myrde et menneske — men ikke oppdra et barn
De kan velte en trikk — men ikke bryte en stubbe
De kan forbanne mørket — men ikke tenne det minste lys
De vil redde menneskeheten — men kan ikke redde seg selv
De preker solidaritet med de fjerneste — men klassekamp mot sine neste

Vil du overlate fremtiden til dem?

La det bli mening i Din opposisjon — slutt Deg til der hvor Du blir tatt alvorlig

Gå med i NUF — NASJONAL UNGDOMSFYLKING

OSLO, Boks 5331 Maj., Oslo 3
BERGEN, Boks 674, 5001 Bergen
MOSS, Boks 60 Jeløen, Moss
STAVANGER, Boks 505, 4001 Stavanger

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:
Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag Innlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo